

Column

THE IDEA OF SUCCESS

(HET IDEE VAN SUCCES)

Daar sta ik dan, terwijl de regen op het dak van Beelden aan Zee klatert en hard tegen de glazen puiën waait. Ik heb me met zorg gekleed, want vandaag neem ik de allereerste Per Abramsen sculptuur prijs in ontvangst. Om me heen de mensen: betrokken bij het museum, betrokken bij de prijs, bij mij. Er zijn mooie woorden, uitgesproken door de directeur Brigitte Bloksma en door Berry Koedam namens de Koedam-Abramsen Stichting.

In mijn dankwoord spreek ik over *The Idea of Success*. Voordat ik naar het museum was afgereisd, had ik die ochtend nog les gegeven aan studenten jaar 2 in de Willem de Kooning Academie Rotterdam. De les had als titel: *The Idea of Success*. Ik vertelde dat we vaak denken dat de werkelijkheid op te delen valt in tegenstellingen, man-vrouw, etc. Terwijl - zoals bij bijna alles in het leven - deze eenvoudige binaire toestand niet bestaat, of in ieder geval niet in statisch evenwicht. Ik vertelde over de vele bekende kunstenaars die ik ontmoette tijdens mijn werkperiodes aan de Rijksakademie en elders, die klaagden over hun carrière. Omdat ze wel werk verkochten, maar er nooit een recensie over hun werk verscheen, of juist andersom. Omdat ze nationaal zeer bekend waren, maar niet internationaal - of andersom. Omdat ze wel prijzen wonnen, maar geen vaste galerie hadden, of vice versa. En dat ik mij hierdoor voornam, om juist te waarderen wat het leven en het kunstenaarschap mij zouden bieden. Want mijn ergste schrikbeeld is een leven in frustratie en wrok.

Terwijl ik tijdens de prijsuitreiking mijn kunstenaarschap vier, eer ik in mijn dankwoord de naamgever, de beeldhouwer Per Abramsen. Hij was naast een zeer goede beeldhouwer, ook iemand die op allerlei manieren andere beeldhouwers ondersteunde.

Ik vertel de aanwezigen over hoe het geen zin heeft, om in tweedelingen als "succes" en "mislukking" te denken, en hoe de tijd steeds andere momenten brengt met hun eigen vormen van succes. Dat deze golven komen en gaan. En dat het belangrijk is, door te zetten.

Om ons heen, staan mijn beelden uit verschillende jaren, elk met hun eigen holte en verhulling. Mijn solo heet niet voor niets *Hollow Grounds*.

Toen ik *Hollow Grounds* als titel koos, was mijn denken doordrenkt van de heftige oorlogen en genocides die plaats vinden in de wereld. Van hoe de bodem uit onze maatschappelijke veiligheids valt.

Maar het leven kan pijn doen, ook dichterbij. Terwijl ik die donderdag met volle aandacht les geef, en in dankbaarheid de prijs ontvang, leef ik met de schaduw van de student die vijf dagen ervoor plotseling was overleden.

Terwijl ik nu deze column schrijf, leef ik met het plotseling overlijden van mijn lieve betrokken collega-kunstenaar, docent en coach, Lizan Freijssen. Zij kwam op weg terug van de academie op 14 februari plotseling noodlottig ten val - en overleed aan de gevolgen op 15 februari 2024.

Haar kunstenaarschap en haar leven waren een groot succes, zoals zichtbaar is in de prachtige getuigenissen in het condoleance register. Als moeder, kind, zuster en geliefde - en als kunstenaar, docent en als StudieLoopbaanCoach is zij onvervangbaar. De vele berichten van studenten en oudstudenten, beschrijven hoe zij haar met liefde herinneren, al zijn zij jaren geleden afgestudeerd.

Terwijl honderden mensen samen in stilte afscheid nemen van Lizan, schijnt de zon, volop. De dag erna klettert de regen weer tegen de ramen.

Soms is een leven te kort. Laten we onze momenten van zichtbaarheid en samenzijn vieren.

KARIN ARINK

Karin Arink is kunstenaar en art educator (docent en hoofd van de School of Art) op de Willem de Kooning Academie Rotterdam.

Zij maakt werk vanuit ervaringen van haar bestaan in relatie tot anderen. Vanuit haar fysieke reacties hierop, en denkbeelden rondom

hoe jezelf te manifesteren door middel van lichaamshoudingen, kleding, taal. Door deze denk-beelden te materialiseren, visualiseert ze verschillende 'states of self'.